

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Banku (...) w A.
przeciwko A. D. i J. D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 września 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 sierpnia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża pozwanych kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelacje obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 8 lipca 2016 r., którym zasądzone solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 123 290,94 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 czerwca 2015 r. z ograniczeniem ich odpowiedzialności jako dłużników rzeczowych z tytułu ustanowionej na rzecz powoda hipoteki umownej zwykłej do kwoty 100 000 zł oraz hipoteki umownej kaucyjnej do kwoty 50 000 zł.

Pozwani w skardze kasacyjnej powołali obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazali przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia

prawnego połączyli z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytanie: „czy wierzyciel korzysta z domniemania prawnego istnienia wierzytelności wynikającego z wpisu hipoteki ustanowionej przed dniem 20 lutego 2011 r. także wówczas, gdy dokonał kumulacji roszczeń i dochodzi w postępowaniu egzekucyjnym oraz rozlicza (umarza) jedną wierzytelność łączną, w której zawiera się wiele różnych wierzytelności. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, w ocenie skarżących, związana jest z nieuwzględnieniem przez Sąd zarzutu przedawnienia roszczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym, nie zaś faktycznym albo wynikającym z twierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ.). Jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego,

powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 Nr 1, poz. 11). Przedstawiona przez skarżących kwestia jako istotne zagadnienie prawne nie spełnia tych wymagań. Problem domniemania istnienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie budzi wątpliwości wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Ocena natomiast prawidłowości egzekwowania zadłużenia w postępowaniu egzekucyjnym dokonywana jest w drodze przewidzianych prawem środków prawnych dotyczących tego postępowania. Nie jest zagadnieniem prawnym stwierdzenie o potrzebie dokonania oceny prawnej w określonym zakresie, skoro skarżący nie przedstawił argumentów, które świadczyłyby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych, innych niż ocena, którą przyjął Sąd drugiej instancji. Wywody przedstawione w skardze kasacyjnej, ograniczone do zgłoszenia wątpliwości, w istocie stanowiły pozór występowania w sprawie zagadnienia prawnego.

Powołanie jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanki oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo wydania go w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, Nr 6, poz. 100 i z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Analiza wniosku i jego uzasadnienia w powiązaniu z podstawami skargi i motywami zaskarżonego wyroku nie wskazuje na występowanie tego rodzaju nieprawidłowości. Zgłoszony przez pozwanych w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut przedawnienia należności ubocznych został rozpoznany przez Sąd pierwszej instancji, a w toku dalszego postępowania nie został ponownie podniesiony. Nie było zatem podstaw do uznania, że nie doszło do rozpoznania tego zarzutu.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aj